

Organum

Najstarszy rodzaj [muzyki polifonicznej](#), komponowany w [XII i XIII wieku](#), powstał przez dodanie dodatkowego głosu do melodii pochodzącej z chorału gregoriańskiego, określanej mianem [cantus firmus](#)

Katolicka muzyka sakralna od samego początku podkreślała swoje związki z [chorałem gregoriańskim](#). Kompozytorzy średniowieczni traktowali chorał jak ideał myśli muzycznej i na początku tworzyli utwory wielogłosowe poprzez ozdabianie samego chorału. Tak w IX wieku powstała polifoniczna forma [organum](#), czyli melodia chorałowa z dodanymi głosami [kontrapunktującymi](#). Wśród współbrzmień stosowane były [interwały](#) oktawy, kwinty, kwarty i prymy - uważane za doskonałe. Pierwotnie *organum* zawierało dwa głosy: melodię chorału oraz jej zdwojenie prowadzone równolegle w interwale konsonansowym, zwykle kwincie lub kwarcie.

Szczytem rozwoju gatunku było powstanie organum melizmatycznego w XII wieku. Melodię chorału śpiewano w wydłużonych wartościach, a wyższy głos poruszał się nad nim [melizmatycznie](#). Nowa technika kompozytorska świadczyła o usamodzielnieniu się głosów, pojawieniu się nowej organizacji rytmicznej i powstaniu kunsztownej polifonii.